

РЕШЕНИЕ

№ 5225

гр. София, 08.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 29.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **2** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

С решение, 10983 от 12.07.2019 г., постановено по адм. дело № 14756/18 състав на ВАС е обезсилил решение на АССГ, постановено по адм. дело 9547/16 г. и е върнал делото за ново разглеждане, като е дал указания да се изследва въпроса за това, дали в хода на административното производство е изпълнена процедура и необходимо ли е да се изпълнява такава по чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗМГО (отм.) Дадени са указания и за конституиране на председател на ПВ като ответник в процеса.

При новото разглеждане на делото, съдът не лиши жалбоподателя от възможността да представи относими за него доказателства в подкрепа на твърденията му.

Производството е образувано по жалба на А. Ч. срещу Решение № 11 от 18.01.20106 г. на Заместник председател на Патентно ведомство, с което на основание чл. 45, ал. 1 от ЗМГО се отхвърля като неоснователна жалбата и се потвърждава решение от 12.01.2015 г. на експерти от формална експертиза за пълен отказ за регистрация на марка с вх. № 124639 „Б. / В.“ на основание чл. 37, ал. 4, във връзка с чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗМГО.

Жалбоподателят оспорва решението като незаконосъобразно и моли да бъде отменено. По делото, при настоящата процедура е поискал попълването с доказателства, което не е оставено без уважение от съда. Смята, че не се намира в хипотезата на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗМГО. Смята, че дори и да се приеме, че приложното поле е на тази разпоредба, то административният орган не е изпълнил задължението си служебно по реда на чл. 53 от АПК да изиска съгласие от

компетентния орган по чл. 11, ал. 3 от ЗМГО, с което може да се преодолее забраната. Искането е решението да бъде отменено.

Съобразно указанията на отменителната инстанция, конституирания ответник председател на ПВ, чрез пълномощник оспорва жалбата и поддържа становище, че следва да бъде отхвърлена, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗМГО (отм.), „не се регистрира марка, която се състои от или включва наименование или изображение на културна ценност или части от културни ценности, определени по реда на Закона за културното наследство“.

Съгласно чл. 11, ал. 3 от разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 11 „не се прилагат при съгласие на съответния компетентен орган“.

Процесната марка с вх. № 124639, заявена на 26.07.2012 г., е комбинирана; в средата ѝ е разположен фигуративен елемент – стилизирано изображение на колело на каруца, оформено в кафяв цвят; с печатни главни букви със шрифт, близък до стандартния над и под фигуративния елемент е изписано „Б.“, съответно „В.“, транслитерирано на латиница.

В същото време, по делото не е спорно, че Решение на Държавния комитет по строителство и архитектура № 115 от 1964 г., публикувано в ДВ бр. 89 от 1964 г., на основание § 53а от Закона за планово изграждане на населените места и т. 9 от 165-то ПМС се „обявява Б., Г. окръг, в границите на регулационния план за исторически архитектурен резерват“. За това обстоятелства от страна на страните неколккратно са представяни доказателства. Съдът е обвързан от общоизвестен факт, че наименованието Б. е свързано с архитектурен резерват, признат за такъв с правителствено решение, следователно този резерват следва да се приеме за културна ценност. В този смисъл наименованието на културната ценност, обявено с решение 115/64 г. е "с. Б.". С Наредба № 9 за опазването, застрояването и благоустрояването на исторически-архитектурния резерват Б. на Комитета за култура и Комитета по архитектура и благоустройство, обнародвана в ДВ, бр. 26 от 1978 г., се определят и границите на резервата, които съвпадат със заварените към онзи момент строителни граници, като около него е определена охранителна зона с регулирано застрояване.

Доколкото забраната на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗМГО, предвижда случаи, в които марката „се състои от или включва наименование или изображение на културна ценност или части от културни ценности“, напълно достатъчно е, че думата „Б.“ е включена в марката, за да се приеме, че съответства на разпоредбата на закона, независимо дали пред нея в наименованието на културната ценност е поставена думата „село“ или дали наименованието на самото село към момента е членувано. Съгласно чл. 11 ал. 3 ЗМГО, разпоредбата на чл. 11 ал. 1 т. 11 не се прилага при съгласие на съответния компетентен орган. Приета е Наредба № Н-00-005/08.06.2010г., обн. ДВ. бр. 46/18.06.2010г. за условията и реда за възпроизвеждане на културни ценности в копия, реплики, предмети с търговско предназначение. По силата на тази Наредба при възпроизвеждане на културна ценност в предмет с търговско предназначение следва да бъде изискано съгласието на собственика на културната ценност, след което се сключва и възмезден договор за нейното възпроизвеждане. В случая преди регистрацията на комбинираната марка следва да се вземе съгласието на съответния компетентен орган при спазване на разпоредбата на чл. 11 ал. 3 ЗМГО, а при липсата на изрично такова може да се постанови отказ за това. Има множество молби, с едно и също съдържание и с приложено решение на АССГ в тази връзка,

което не е със задължителен приоритет по отношение на административния орган. Спорният въпрос е, бил ли е задължен административния орган да поиска при условията на чл. 53, ал. 1 от АПК съгласие от МК. В хода на процедурата, АО приема, че в производството по регистрация на заявената марка, при действие на НАРЕДБА за оформяне, подаване и експертиза на заявки за регистрация на марки и географски означения, заявителя в тримесечен срок не е заявителят представил съгласие от компетентен орган съгласно чл. 11, ал. 3 от ЗМГО. Цени се и неизпълнение на указания на АО, дадени с уведомление за предварителен отказ от 2014 г., по отношение на което жалбоподателя е искал удължаване срока за вземане на отношение и такова е получавал. Напротив, в приложени отговори, жалбоподателя се противопоставя, като навежда довод за задължението на АО по чл. 53 от АПК. Предвид, факта, че ЗМГО е специален закон, АО правилно се позова на Наредбата, в която е вменено като задължение на заявителя да представи съгласие по чл. 11, ал. 3 от ЗМГО (отм.)

Във връзка с множеството доказателствени искания, за които се установи дублиране на писмени доказателства, съдът следва да отрази и следното.

Повод за това е изисканото от МК по молба/доказателствено искане от жалбоподателя писмо 92-00-182/2016 г. на зам. министър на културата. Това писмо е налично по доказателствата и се дублира, но съдът е уважил искането. Съдът не е склонен да приеме, че това е отказ да се даде съгласие, необходимо в процедурата пред ПВ. Първо, писмото на зам. министър е условно, по отношение на заявлението на жалбоподателя. Дадени са указания за редуциране класовете стоки и услуги, за които се заявява марката. Следващо – администрацията в лицето на зам.министър на МК не отговаря еднозначно – нито отказва да даде съгласие, нито дава такова. Отговор в условно наклонение „не би могло“ не е изискван по закон отговор, било позитивен или негативен. Такава кореспонденция се развива след постановяване на обжалваното решение, предмет на настоящия спор. От това следва – трето, как се съвместява искането на жалбоподателя с писмо № 092-00-182 от 17.05.2016 г. до МК с оспорваното решение, след като такава кореспонденция се развива след издаването на този акт. В подкрепа на това, съдът намира, на по силно основание, че жалбоподателят не може по своя инициатива да прехвърля процесуални задължения на административния орган, при наличието на задължението по НАРЕДБА за оформяне, подаване и експертиза на заявки за регистрация на марки и географски означения. Последната, дори да е подзаконов акт е издадена по силата на специален закон и съдът намира, приложимостта ѝ в хода на развитото се административно производство. Още един аргумент за неприложимост на процедурата по чл. 53 от АПК е и самата разпоредба на чл. 53, ал. 3 от АПК, съгласно която ако сезираният с искането за съгласие орган не отговори в срок, това се приема като съгласие, а мълчаливо съгласие е недопустимо по смисъла на чл. 11, ал. 3 от ЗМГО, където съгласието следва да е само изрично, за да се преодолее забраната на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗМГО. На още по силно основание, че жалбоподателят не е спазил тази процедура, което е довело до постановяване на решение за пълен отказ за регистрация на марка 124639/26.07.2012 г. е и изявлението му в молба от 29.09.2020 г., че е подал в МК ЗТМ13/11.05.2020 г. – висяща. Следващо, по искане на жалбоподателя от страна на ответника са представени материали по преписки при ПД във връзка с регистрация на марка „Б.“, друг заявител и друга процедура. Искането до МК е от ПИС, л. 167 от делото; отговор съгласие от министър - л. 168 от делото. Изложеното е във връзка с

възражението, че по реда на чл. 53 от АПК, е следвало ПВ да иска съгласието от МК. Не се оспорва по делото, че недвижимата културна ценност фигурира в Регистъра на недвижимите културни ценности, воден от Националния институт за недвижимото културно наследство към Министерство на културата, съответно Списъка на обекти със статут на недвижими културни ценности, с категория „национално значение“.

Съответно, като културна ценност от национално значение, компетентният орган по смисъла на чл. 11, ал. 3 от ЗМГО, със съгласието на който може да се преодолее забраната по чл. 11, ал. 1, т. 11 от закона е именно Министъра на културата, което е известно на жалбоподателя.

съдът намира, че при тълкуване на закона следва, че нормата визира забрана за възпроизвеждане в търговска марка на наименованието или изображението на културна ценност, като именно тя е предмет на опазване от правилото. Следователно, смисълът на нормата е съхранението на конкретната културна ценност от определените такива. В случая няма спор, че културната ценност е исторически и архитектурен резерват, [населено място]. Съдът намира така изложеното за достатъчно за приложение на нормата на чл. 11, ал.1, т.11 от ЗМГО.

Съгласно чл. 11, ал. 3 ЗМГО, разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 11 от същия н. а. не се прилага при съгласие на съответния компетентен орган. В случая такава липсва, поради което и въпросът за неприложението на посочената разпоредба не се спори. Разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗМГО (отм.) въвежда императивна забрана, с възможност, но при едно изпълнено от заявителя условие, да е представил съгласие от съответен орган - ал. 3. В случая заявителя не е искал, нито представил необходимото съгласие от МК, дори се противопоставя на указанията, в административното производство. Смисълът на нормата е съхранението на конкретна културна ценност, без да се формализира производството, свеждайки забраната до конкретен начин на изписване на наименованието в регистъра на културните ценности.

В настоящото производство, съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати процедурни нарушения, които да се приемат за СПН, водещи до отмяна на обжалваното решение. Напротив, на жалбоподателя, като заявител в производството пред ПВ и участник в производството не са ограничавани правата във връзка с дадени процесуални възможности.

При извършената проверка на законосъобразността на акта по реда на чл. 168 АПК и по изложените съображения съдът намира, че при издаване на оспорвания административен акт не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон. Жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена. По искането за присъждане на разноски в полза на ответника. В полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/. Разпоредбата на чл. 37 от ЗПП препраща към Наредба за заплащането на правната помощ /НЗПП/, където в нормата на чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева. В случая с оглед минимално извършените процесуални действия от процесуалния представител на ответника по жалбата – окомплектоване на жалбата с изразено становище по нея, дължимото юрисконсултско възнаграждение следва да бъде също определено в осреднен размер на 150 лева, съгласно посочената правна норма от НЗПП

По тези съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Ч. срещу Решение № 11 от 18.01.2016 г. на Председателя на Патентно ведомство , с което е потвърдено решение от 12.01.2015 г., за пълен отказ на регистрация на марка № 124639 „Б. / В.“ комбинирана
ОСЪЖДА А. А. Ч. да заплати в полза на Патентно ведомство 150 (сто и петдесет) лева, представляващи разноски по делото – претендирано юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен съд.

Съдия: